

1

Bij de juiste temperatuur brandt alles. Hout. Kleding. Mensen. Menselijk weefsel vliegt bij 250 graden Celsius in brand. De huid wordt zwart en barst. Het onderhuidse vet wordt vloeibaar, als vet in een hete pan. Gevoed door het vet, begint het lichaam te branden. De armen en benen vatten als eerste vlam en fungeren als aanmaakhout voor de grotere massa van de romp. Pezen en spierweefsel trekken zich samen, waardoor de brandende ledematen in beweging komen in een groteske parodie op het leven. De organen zijn als laatste aan de beurt. Die zitten in een soort vochtige cocon en blijven vaak over terwijl de rest van het bindweefsel al is verzwolgen.

Maar botten zijn een ander verhaal. Botten kunnen koppig weerstand bieden aan alles behalve de allerheetste vlammen. En zelfs als de koolstof erin is opgebrand, als het bot zo doods en levenloos als puimsteen is, behoudt het nog zijn vorm. Dan is het alleen nog maar een zwak aftreksel van zijn vroegere bestaan dat gemakkelijk verkruimelt; het laatste bastion van het leven, geworden tot as. Dat is een proces dat, met een paar uitzonderingen, onvermijdelijk hetzelfde patroon volgt.

Maar niet altijd.

De stilte bij de oude cottage wordt verbroken door een voetstap. De rottende deur wordt opgeduwd. De roestige scharnieren protesteren tegen de verstoring. Het daglicht vult de kamer en wordt geblokkeerd wanneer er een gestalte in de deuropening verschijnt. De man bukt zich om in de duistere kamer te kunnen kijken. De oude hond naast hem aarzelt. Zijn zintuigen waarschuwen hem al voor wat zich daarbinnen bevindt. Ook de man aarzelt nu, alsof hij

niet over de drempel wil stappen. Wanneer de hond een stapje naar voren zet, roept hij hem met één woord terug.

‘Hier.’

De hond gehoorzaamt, met een zenuwachtige blik naar de man wiens ogen dof zijn van de staar. Het dier ruikt de geur die in de cottage hangt en voelt ook dat zijn baas niet op zijn gemak is.

‘Blijf.’

De hond kijkt angstvallig toe hoe de man zich verder in de bouwval waagt. Hij wordt omringd door de geur van vocht. En nu is er ook een andere geur die zichzelf kenbaar maakt. Langzaam, bijna onwillig, loopt de man naar een kleine deur achter in de kamer. Die is dichtgevalven. Hij steekt zijn hand uit om hem te openen, maar aarzelt opnieuw. Achter hem jankt de hond zachtjes. Hij hoort het niet. Voorzichtig duwt hij de deur open, alsof hij bang is voor wat hij zal aantreffen.

Maar in eerste instantie ziet hij helemaal niets. De kamer is donker omdat het enige licht komt van een klein raampje met een gebarsten ruit, dat bedekt is met decennia van stofspinnenwebben. In het zwakke licht dat erdoor sijpelt, weigert de kamer nog even zijn geheimen prijs te geven. Maar dan, naarmate de ogen van de man aan het duister wennen, beginnen er details uit het duister op te doemen.

En hij ziet wat er in de kamer ligt.

Hij zuigt zijn adem naar binnen alsof hij geslagen is en zet onwillekeurig een stap achteruit. ‘O, jezus christus.’

De woorden worden zachtjes uitgesproken, maar lijken in deze stille, benauwde ruimte onnatuurlijk luid. Alle kleur is uit zijn gezicht weggetrokken. Hij kijkt om zich heen alsof hij bang is iemand anders aan te treffen. Maar hij is alleen.

Hij loopt achteruit naar de deur, alsof hij zich niet wil afwenden van het voorwerp op de grond. Pas als de scheef hangende deur piepend achter hem is dichtgevalven en hem het zicht op de andere kamer ontnemt, draait hij de deur zijn rug toe.

Hij loopt wankel de cottage uit. De oude hond begroet hem, maar wordt niet opgemerkt terwijl de man uit zijn jaszak wat onhandig een pakje sigaretten tevoorschijn haalt. Zijn handen trillen en hij moet de aansteker drie keer aanknippen voor het hem lukt.

Hij inhaleert diep. Een stompje gloeiende as achtervolgt het papier in de richting van het filter. Tegen de tijd dat de sigaret op is, is het trillen ook opgehouden.

Hij laat de peuk in het gras vallen en trapt hem uit alvorens zich te bukken en hem op te rapen. Hij laat hem in zijn zak glijden, slaakt een diepe zucht en loopt weg om een telefoontje te plegen.

Ik was op weg naar het vliegveld van Glasgow toen ik werd gebeld. Het was een onstuimige dag in februari, met dreigende grijze luchten, een deprimerende motregen en koude wind. De oostkust werd geïmpulsieerd door stormen en hoewel ze nog niet heel ver het binnenland waren ingetrokken, zag het er niet best uit.

Ik hoopte maar dat het ergste later zou komen als ik maar alvast op weg was. Ik ging terug naar Londen na de afgelopen week een lichaam te hebben geborgen uit een graf op de heidevelden van de Grampian Highlands, een lichaam dat ik daarna had onderzocht. Het was een ondankbare taak geweest. Door de kristalheldere vorst leken de heide en de grond wel van ijzer, even adembenemend koud als mooi. Het verminkte slachtoffer was een nog niet geïdentificeerde jonge vrouw. Het was in de afgelopen paar maanden het tweede vergelijkbare lichaam dat ik op verzoek had moeten bergen in de Grampian Highlands. Het was nog niet door de media opgepikt, maar in het onderzoeksteam was er niemand die níét dacht dat het om een en dezelfde moordenaar ging. Een moordenaar die opnieuw zou toeslaan als hij niet gepakt werd en die kans leek op dat moment niet erg waarschijnlijk. Hoewel de verre gaande staat van ontbinding het moeilijk maakte dat met zekerheid te zeggen, waren de verminkingen waarschijnlijk niet na haar dood toegebracht, en dat maakte het alleen maar erger.

Al met al was het dus een slopende reis geweest en ik keek er naar uit naar huis te kunnen. Ik woonde sinds anderhalf jaar in Londen en werkte bij het forensische onderzoeksinstituut van de universiteit. Het was een tijdelijk contract dat me zolang ik nog geen vaste baan had, de beschikking gaf over de faciliteiten van het laboratorium. De afgelopen paar weken had ik echter veel meer tijd doorgebracht in het veld dan op kantoor. Ik had mijn vriendin Jen-

ny beloofd dat we hierna wat meer tijd voor elkaar zouden hebben. Het was niet de eerste keer dat ik dat had beloofd, maar ditmaal was ik vastbesloten me aan mijn woord te houden.

Toen mijn telefoon ging dacht ik dan ook dat zij het zou zijn, om zich ervan te verzekeren dat ik ook echt op weg naar huis was. Maar ik herkende het nummer op het scherm niet. Toen ik opnam hoorde ik een norse no-nonsensestem. ‘Het spijt me dat ik u moet storen, dr. Hunter. U spreekt met hoofdinspecteur Graham Wallace, van het Northern Force hoofdkwartier in Inverness. Hebt u even?’

Hij sprak alsof hij gewend was zijn zin te krijgen en zijn harde accent deed me eerder denken aan sociale woningbouw in Glasgow dan aan de zachtere klanken van het Schots dat in Inverness wordt gesproken.

‘Even, ja. Ik ben op weg naar het vliegveld.’

‘Dat weet ik. Ik heb adjunct-inspecteur Allan Campbell van het Grampian-politiekorps net gesproken en hij zei dat u daar klaar was. Ik ben blij dat ik u nog te pakken heb gekregen.’

Campbell was de hoogste onderzoeksrechercheur met wie ik had samengewerkt bij de berging van het lichaam. Het was een prima man en een goede rechercheur, iemand die het moeilijk vond een grens te trekken tussen werk en privé. Iets wat mij niet vreemd was.

Ik wierp een blik op de taxichauffeur, me ervan bewust dat hij me kon horen. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Zou u me een plezier willen doen?’ Wallace kapte zijn zin bijna af, alsof het uitspreken ervan hem meer kostte dan hij bereid was ervoor te betalen. ‘U hebt vast wel gehoord over dat treinongeluk van vanochtend?’

Ja, dat had ik. Ik had voor mijn vertrek op het nieuws gehoord dat een forensentrein aan de westkust was ontspoord na een botsing met een busje dat op de rails was achtergelaten. De televisiebeelden zagen er niet best uit. De wagons lagen gehavend en verwrongen naast de rails. Het precieze aantal slachtoffers was nog onbekend.

‘Iedereen die we ter beschikking hebben is ernaartoe, maar het is een complete chaos,’ ging Wallace verder. ‘De ontsporing is mis-

schien bewust veroorzaakt, dus we moesten het hele gebied afzetten alsof het een plaats delict betreft. We hebben andere korpsen al om ondersteuning gevraagd, maar we lopen op ons tandvlees.'

Op dat moment dacht ik dat ik wist wat er zou komen. Het nieuws had gemeld dat een aantal wagons in brand was gevlogen, wat het identificeren van de slachtoffers extra belangrijk maakte, maar tegelijkertijd een forensische nachtmerrie betekende. Maar voordat daar überhaupt aan kon worden begonnen, zouden de lichamen moeten worden geborgen, en van wat ik had gezien, waren ze daar nog lang niet aan toe.

'Ik weet niet hoeveel hulp ik op dit moment kan bieden.'

'Ik bel niet vanwege dat treinongeluk,' zei hij ongeduldig. 'We hebben een melding gekregen van een dodelijk slachtoffer als gevolg van een brand op de Westelijke Eilanden. Op Runa, een klein eilandje in de Buiten-Hebriden.'

Ik had er niets over gehoord, maar dat was ook niet echt verrassend. Het enige wat ik van de Buiten-Hebriden wist, was dat de eilanden tot de meest verafgelegen buitenposten van Groot-Brittannië behoorden. Ze lagen kilometers van het vasteland aan de noordwestelijke kust van Schotland.

'Onder verdachte omstandigheden?' vroeg ik.

'Zo te horen niet. Het zou zelfmoord kunnen zijn, maar waarschijnlijk is het eerder een dronkenlap of een zwerver die te dicht bij een kampvuurtje in slaap is gevallen. Het is gemeld door iemand die tijdens het uitlaten van zijn hond langs het boerderijtje kwam; een gepensioneerde inspecteur die daar nu woont. Ik ken hem wel, het was een prima kerel.'

Ik vroeg me af of dat 'was' iets betekende. 'Wat heeft hij er nog meer over gezegd?'

Wallace wachtte even voor hij antwoord gaf. 'Alleen dat het lichaam nogal ernstig is verbrand. Ik wil alleen liever geen belangrijke manschappen van dat grote ongeluk afhaken tenzij dat echt noodzakelijk is. Een paar leden van het korps in Stornoway gaan er vanmiddag heen met de boot en ik zou graag willen dat je met ze meeging om even te kijken. Om te zien of het een lage prioriteit kan krijgen of dat ik een technisch rechercheteam moet sturen.'

Ik wil graag een deskundig oordeel voor ik de paniekknop activeer, en Allan Campbell zegt dat je verrekte goed bent.'

Zijn poging tot vleierij paste niet helemaal bij zijn botte manier van doen. Zijn aarzeling toen ik hem over het lichaam had gevraagd, was me niet ontgaan en ik vroeg me af of hij iets voor me achterhield. Maar als Wallace dacht dat de zaak iets verdachts had, zou hij de technische recherche wel sturen, treinongeluk of niet.

De taxi was bijna bij het vliegveld. Ik had alle reden om te weigeren. Ik was net klaar met een groot onderzoek en dit klonk eigenlijk als een routineklus, het soort alledaagse rampen dat nooit zijn weg vindt naar de kranten. Ik dacht aan hoe ik Jenny zou moeten vertellen dat ik vandaag toch niet thuiskwam. Gezien de hoeveelheid tijd die ik de afgelopen maanden thuis was geweest, wist ik dat dat niet goed zou vallen.

Wallace moet mijn aarzeling hebben opgepikt. 'Het kost hoogstens een paar dagen, inclusief de reis. Het klinkt alleen alsof er misschien iets... iets raars aan is.'

'Ik dacht dat u zei dat er niets verdachts aan was,' zei ik, fronsend.

'Dat is ook zo. Althans van wat ik heb gehoord, is er niets wat me die indruk geeft. Luister, ik wil liever niet te veel zeggen, maar dat is de reden dat ik graag zou willen dat een deskundige zoals u ernaar kijkt.'

Ik vind het vreselijk om te worden gemanipuleerd. Maar ik kon niet ontkennen dat mijn nieuwsgierigheid wel was gewekt.

'Ik zou het niet vragen als we nu niet zo in het nauw zaten,' voegde Wallace eraan toe, de duimschroeven nog een tandje strakker draaiend.

Achter het met regen beslagen raam zag ik een verkeersbord dat aangaf dat we bijna bij het vliegveld waren. 'Ik bel u over vijf minuten terug.'

Daar was hij niet blij mee, maar hij kon er weinig van zeggen. Ik hing op en beet even op mijn onderlip voor ik het nummer in-toetste dat ik uit mijn hoofd kende.

Ik hoorde Jenny's stem. Ik glimlachte, hoewel ik niet uitkeek naar het gesprek dat zou volgen.

‘David! Ik sta op het punt om naar mijn werk te gaan. Waar ben je?’

‘Op weg naar het vliegveld.’

Ik hoorde haar lachen. ‘Goddank. Ik dacht dat je belde om te zeggen dat je vandaag toch nog niet naar huis komt.’

De moed zonk me in de schoenen. ‘Dat is ook de reden dat ik bel. Want ik ben net gevraagd of ik een andere klus wil doen.’

‘O.’

‘Het duurt maar een paar dagen. Op de Buiten-Hebriden. Maar er is niemand anders die het kan doen.’ Ik hield mezelf in en vertelde haar niet over het treinongeluk, omdat ik wist dat dat zou klinken alsof ik het goed probeerde te praten.

Er volgde een stilte. Ik vond het vreselijk te horen dat de blijdschap uit haar stem was verdwenen toen ze uiteindelijk vroeg: ‘En wat heb je gezegd?’

‘Dat ik het ze zou laten weten. Ik wilde eerst met jou overleggen.’

‘Waarom? We weten allebei dat je toch al een besluit hebt genomen.’

Ik had dit niet in een discussie willen laten ontaarden. Ik wierp weer een blik op de taxichauffeur. ‘Luister, Jenny...’

‘Heb je dat dan nog niet gedaan?’

Ik aarzelde.

‘Dat dacht ik al,’ zei ze.

‘Jenny...’ begon ik.

‘Ik moet gaan. Anders kom ik nog te laat op mijn werk.’

Ik hoorde een klik toen ze ophing. Ik zuchtte. Dit was niet hoe ik me de ochtend had voorgesteld. *Bel haar dan terug en zeg dat je het niet doet.* Mijn vinger zweefde boven de telefoon.

‘Maak je niet druk, joh. Mijn vrouw geeft me ook altijd de wind van voren,’ zei de taxichauffeur van over zijn schouder. ‘Ze komt er echt wel overheen, hoor.’

Ik mompelde iets vrijblijvends terug. In de verte zag ik een vliegtuig opstijgen. De chauffeur zette zijn richtingaanwijzer uit toen ik het nummer intoetste. Er werd meteen opgenomen.

‘Hoe kom ik daar?’ vroeg ik Wallace.

2

Ik breng het grootste deel van mijn werkdag door met de doden. Met mensen die soms al heel lang dood zijn. Ik ben een forensisch antropoloog. Het is een kennisgebied en een realiteit waar de meeste mensen zich liever verre van houden. Tenzij het niet anders kan. Er was een tijd dat ik ook zo was. Toen mijn vrouw en mijn dochter om het leven kwamen bij een auto-ongeluk, was werken in een vakgebied waarin ik daar elke dag aan werd herinnerd te pijnlijk. Dus werd ik huisarts, een arts die zich bezighoudt met de levenden in plaats van de doden.

Maar toen gebeurde er iets waardoor ik werd gedwongen mijn oorspronkelijke vak weer op te pakken. Mijn roeping zou je kunnen zeggen. Wat ik doe is deels pathologie, deels archeologie, maar het gaat verder dan beide. Want zelfs nadat de menselijke biologie het heeft begeven, wanneer wat ooit levend was is gereduceerd tot verval, verrotting en oude, droge botten, dan nog kunnen de doden een getuigenis afleggen. Ze zijn nog in staat een verhaal te vertellen, zolang je maar weet hoe je dat moet interpreteren. En dat is wat ik doe.

De doden verleiden om hun verhaal te vertellen.

Wallace had er duidelijk op gerekend dat ik hem niet zou afwijzen. Er was al een stoel voor me geboekt op een vlucht naar Lewis, het voornaamste eiland van de Buiten-Hebriden. Mijn vlucht had vanwege het slechte weer bijna een uur vertraging, dus ik zat in de vertrekhal en probeerde niet te kijken terwijl de vlucht naar Londen – die ik eigenlijk had moeten nemen – werd omgeroepen, vervolgens werd gesloten en uiteindelijk helemaal van het bord verdween.

Het was een onrustige vlucht, wat slechts gecompenseerd werd door de korte duur. De dag was al half voorbij tegen de tijd dat ik een taxi nam van het vliegveld naar de haven van Stornoway, een sombere arbeidersstad die grotendeels van de visserij afhankelijk is. De pier waar ik werd afgezet was mistig en koud, met de penetrante stank van diesel en vis die zo kenmerkend is voor havens. Ik had verwacht dat ik een van de grote veerboten voor auto's zou nemen, zo eentje die rookwolken de regenachtige hemel boven de grijze havens in spuwde, maar de boot die voor me lag leek eerder op een kleine vissersboot dan iets voor passagiers. Alleen de duidelijk aanwezige Range Rover van de politie die het grootste deel van het dek in beslag nam, zei me dat ik op de juiste plek was.

Een loopbrug golfde misselijkmakend op en neer op de flinke deining. Op de betonnen kade eronder stond een geüniformeerde agent, zijn handen diep in zijn jaszakken. Zijn wangen en neus vertoonden de permanente blos van gesprongen haarvaten. Hij keek me mismoedig aan met ogen met diepe wallen boven een peperen-zoutkleurige snor, terwijl ik ondertussen met mijn tassen en flightcase hanneste.

‘Dr. Hunter? Ik ben brigadier Fraser,’ deelde hij me nors mee. Hij noemde geen voornaam en haalde zijn handen niet uit zijn zakken. Hij brouwde met een harde, bijna nasale klank, heel anders dan het Schotse accent van het vasteland dat ik kende. ‘We hebben op u gewacht.’

Hij liep de loopbrug op zonder aanstalten te maken me met mijn zware tassen te helpen. Ik sjarde de schoudertas en de aluminium flightcase over mijn schouder en liep achter hem aan. De loopbrug was nat en glad en deinde flink op en neer door de hoge golven. Ik moest mijn best doen om overeind te blijven en probeerde mijn stappen af te stemmen op de grillige beweging.

Op dat moment kwam er iemand de loopbrug af om me te helpen. Een jonge agent, eveneens in uniform, keek me grijnzend aan en nam de flightcase van me aan. ‘Geef maar, die neem ik wel.’

Ik hield hem niet tegen. Hij liep naar de Range Rover die aan het dek stond vastgesjord en deed de tas in de achterbak. ‘Wat zit erin? Een lijk?’ vroeg hij opgewekt.

Ik zette mijn andere tas naast de aluminium flightcase. ‘Nee, zo voelt het alleen maar. Dank je wel.’

‘Niets te danken.’ Hij kon niet veel ouder zijn dan twintig. Hij had een vriendelijk, open gezicht en zelfs in de regen zag zijn uniform er keurig uit. ‘Ik ben agent McKinney, maar noem me maar Duncan.’

‘David Hunter.’

Hij schudde me opgetogen de hand, alsof hij Frasers gebrek aan hartelijkheid wilde goedmaken. ‘U bent dus de forensische kerel?’

‘Ik vrees van wel.’

‘Geweldig. Ik bedoel niet “geweldig”, maar... nou ja, u snapt het wel. Kom, laten we naar binnen gaan.’

De passagierskajuit was een glazen compartiment onder de stuurhut. Fraser stond voor de deur, driftig in gesprek met een bebaarde man in een oliejekker. Achter hem stond een lange puber met een gezicht vol acne nors te kijken terwijl Fraser driftig met zijn vinger in de lucht prikte...

‘... al lang genoeg gewacht, en nu zeg je dat we niet weg kunnen?’

De man met de baard staaarde hem onbewogen aan. ‘Er is nog een passagier. We vertrekken pas als zij er is.’

Frasers toch al rood aangelopen gezicht betrok nog verder. ‘Dit is verdomme geen vakantiecruise. We liggen al achter op schema dus zorg dat je nu onmiddellijk die loopbrug optakelt.’

De ogen van de andere man keken hem aan van boven zijn baard, waardoor hij de woeste blik van een wild dier kreeg. ‘Dit is mijn boot en ik bepaal wanneer we vertrekken. Dus als je die loopbrug omhoog wilt hebben, zul je het zelf moeten doen.’

Fraser wilde zichzelf al breed maken om zijn invloed te doen gelden toen de loopbrug begon te rammelen. Een piepkleine jonge vrouw worstelde zich een weg omhoog, gebukt onder wat eruitzag als een zware tas. Ze droeg een rood donsjack dat minstens twee maten te groot leek. Ze had een dikke wollen muts over haar oren getrokken. Door haar rossige haar en haar puntige kin leek ze wel een beetje op een aantrekkelijke elf.

‘Dag, heren. Zou iemand me misschien even kunnen helpen?’ hijgde ze.

Duncan maakte al aanstalten, maar de man met de baard was hem net voor. Hij keek haar grijnzend aan met witte tanden die oplichtten tussen zijn baardharen, terwijl hij de tas van haar overnam alsof hij niets woog.

‘Dat werd tijd, Maggie. We waren bijna zonder je vertrokken.’

‘Maar goed dat je dat niet hebt gedaan. Dan had mijn oma gehakt van je gemaakt.’ Ze probeerde op adem te komen en zette haar handen in haar zij terwijl ze hen opnam. ‘Hoi Kevin, hoe gaat het? Beult je vader je nog steeds af?’

De puber bloosde en keek naar de grond. ‘Ja.’

‘Sommige dingen veranderen niet, hè. Maar nu je achttien bent moet je wel vragen om salarisverhoging.’

Ik zag een belangstellende twinkeling in haar ogen toen ze de Range Rover van de politie zag staan. ‘Wat is er aan de hand? Iets wat ik moet weten?’

De man met de baard gebaarde met zijn hoofd laatdunkend onze kant op. ‘Probeer jij het maar. Tegen ons laten ze er niets over los.’

De glimlach van de jonge vrouw verbleekte toen ze Fraser zag. Ze herpakte zichzelf vlug en toverde een glimlach tevoorschijn die iets uitdagends in zich had. ‘Dag, brigadier Fraser. Wat een verassing. Wat brengt jou naar Runa?’

‘Werk,’ zei Fraser vlak en hij draaide zich om zonder verder nog iets te zeggen. Wie de jonge vrouw ook mocht zijn, hij was duidelijk niet blij haar te zien.

De veerbootkapitein en zijn zoon begonnen nu de verlate passagier aan boord was voorbereidingen te treffen voor de afvaart. Er klonk een gemotoriseerd gejack toen de loopbrug werd opgetakeld en de houten boot trilde helemaal toen de ankerketting met een palrad werd opgehaald. Met een laatste, nieuwsgierige blik in mijn richting, trok de jonge vrouw zich terug in de stuurhut.

Begeleid door een oprisping van diesel werden de trossen losgegooid en verliet de veerboot puffend de haven.

Het weer was onstuimig en wat een reis van twee uur had moeten zijn, werden er bijna drie. Toen we de beschutte haven van Stor-

noway eenmaal achter ons hadden gelaten, deed de Atlantische Oceaan zijn reputatie eer aan. Het was een woelige grijze massa vol woeste golven waar de veerboot zich frontaal op stortte. Elke keer als de boot de duizelingwekkende golfkam bereikte, gleed hij er aan de andere kant net zo misselijkmakend weer af. En dan begon het hele proces weer opnieuw.

De enige beschutting was de benauwde kajuit, waar de diesel-dampen en de hete radiatoren geen prettige combinatie vormden. Fraser en Duncan waren bijna de hele tijd verzonken in een ellendige stilte. Ik had geprobeerd Fraser wat over het lijk te vragen, maar hij wist blijkbaar net zo weinig als ik.

‘Gewoon een vleeskarwei,’ mompelde hij; de zweetpareltjes stonden op zijn voorhoofd. ‘Waarschijnlijk een of andere dronkenlap die te dicht bij het kampvuur in slaap is gesukkeld.’

‘Wallace zei dat hij is gevonden door een gepensioneerde inspecteur. Wie is dat?’

‘Andrew Brody,’ mengde Duncan zich in het gesprek. ‘Mijn vader heeft op het vasteland met hem samengewerkt, voor we naar Stornoway verhuisden. Hij vond het een verdomd goede politiemann.’

‘Dat was-ie ook,’ zei Fraser. ‘Ik heb eerder nog wat rondgevraagd. Zo te horen was hij nogal een eenling. Hij hield niet van samenwerken. Ik heb gehoord dat hij is doorgedraaid toen zijn vrouw en zijn dochter ervandoor gingen. Daarom is hij toen met pensioen gegaan.’

Duncan keek alsof hij zich geneerde. ‘Mijn vader zei dat het door de stress kwam.’

Fraser wuifde zijn opmerking terzijde. ‘Dat komt op hetzelfde neer. Zolang hij maar weet dat hij geen inspecteur meer is.’ Hij verstijfde toen de boot opeens begon te trillen en over een volgende huizenhoge golf heen zwalkte. ‘God, van alle kloteplekken waar je naartoe kunt worden gestuurd...’

Ik bleef een tijdje in de kajuit zitten terwijl ik me afvroeg waarom ik op een kleine veerboot op de Atlantische Oceaan zat, als ik ook op weg naar Jenny had kunnen zijn. We hadden de laatste tijd steeds vaker ruzie en het ging altijd over hetzelfde: mijn werk. Dit

reisje zou onze relatie zeker geen goed doen en omdat ik niets te doen had, merkte ik dat ik mezelf zat op te vreten of ik wel het juiste besluit had genomen en hoe ik het later zou kunnen goedmaken.

Na een uur of wat liet ik de twee politiemannen alleen en ging het dek op. De bulderende wind joeg striemende regen in mijn gezicht, maar na de zurige, oververhitte kajuit voelde het als een bevrijding. Ik ging op de boeg staan en liet mijn gezicht natsproeien. Je kon het eiland inmiddels zien: een donkere vorm die oprees uit zee terwijl de veerboot erop afstevende. Terwijl ik ernaar staarde voelde ik een bekende spanning in mijn maag ontstaan, deels door zenuwen, deels door het vooruitzicht wat me daar te wachten stond.

Wat het ook was, ik hoopte dat het het waard was.

Ik zag vanuit mijn ooghoeken een flits van iets roods en toen ik me omdraaide zag ik dat de jonge vrouw zich een weg naar me toe worstelde. Een plotselinge duik van het dek zorgde ervoor dat ze de laatste stappen half rennend aflegde, en ik strekte mijn armen uit om haar op te kunnen vangen.

‘Dank je wel.’ Ze keek me aan met een kwajongensgrijns toen ze naast me aan de reling kwam staan. ‘Een ruige oversteek. Iain zegt dat het nog leuk wordt om aan te leggen in dit weer.’

Haar accent was een zachtere, zangerige versie van Frasers Schots. ‘Iain?’

‘Iain Kinross, de schipper. Een vroegere buurman van me uit Runa.’

‘Dus je woont daar?’

‘Niet meer. Mijn hele familie is op mijn oma na naar Stornoway verhuisd. We gaan om de beurt naar haar toe. Ik neem aan dat jij hier met de politie bent?’

Ze vroeg het quasionschuldig, wat ik niet helemaal vertrouwde. ‘Min of meer.’

‘Maar je zit er niet bij? Bij de politie, bedoel ik.’

Ik schudde mijn hoofd.

Ze grinnikte. ‘Dacht ik al. Iain zei dat hij hoorde dat je “dr.” werd genoemd. Is er iemand gewond of zo?’

‘Niet voor zover ik weet.’ Ik zag dat dat haar nieuwsgierigheid alleen nog maar meer prikkelde.

‘Waarom komt een arts met de politie mee naar een plek als Runa?’

‘Die vraag kun je beter aan brigadier Fraser stellen.’

Haar gezicht verstrakte. ‘Ja, alsof dat gebeurt.’

‘Jullie kennen elkaar?’

‘Min of meer.’ Ze weidde niet uit.

‘En wat doe je in Stornoway?’ vroeg ik.

‘O... ik ben schrijfster. Ik ben bezig aan een roman. Trouwens, ik ben Maggie Cassidy. Aangenaam.’

‘David. David Hunter.’

Het leek alsof ze die informatie opsloeg en archiveerde. We zwegen een tijdje, kijkend naar het eiland dat langzaam in de schemer voor ons opdoemde. Uit de zee rezen een stel hoge, grijze klippen op met wat kleurloze plukjes groen erbovenop. Ervoor stond een enorme rotspilaar, een soort natuurlijke toren van zwart steen die uit de zee omhoog werd gestuwd.

‘We zijn er bijna,’ zei Maggie. ‘De haven ligt vlak achter *Stac Ross*, dat grote rotsding. Het schijnt de op twee na grootste berg van Schotland te zijn. Typisch Runa. Het enige waar het zich op kan laten voorstaan, is de derde plaats.’

Ze richtte zich op van de reling. ‘Nou, het was leuk je te ontmoeten, David. Misschien zie ik je nog wel voor je vertrekt.’

Ze liep over het dek terug naar de stuurhut waar ze zich bij Kinross en zijn zoon voegde. Het viel me op dat ze nu veel steviger op haar benen stond dan toen ze naar buiten kwam.

Ik concentreerde me weer op het eiland dat steeds dichterbij kwam. De wanden van de klippen liepen achter *Stac Ross* omlaag naar een klein haventje. Het schemerde al, maar ik kon nog net een groepje huizen rond de haven ontwaren, een kleine bewoonde buitenpost in de wildernis van de oceaan.

Achter me hoorde ik een scherp fluitgeluid dat zelfs boven het lawaai van de wind en de motor wist uit te komen. Ik draaide me om en zag dat Kinross boos naar me stond te zwaaien. ‘Naar binnen, jij!’

Dat hoefde hij me geen twee keer te zeggen. De zee was nog onstuimiger geworden doordat de golven tussen de hoge klippen die

de haven flankeerden in een soort trechter terechtkwamen. Het was nu geen op- en neergaande beweging meer, maar een misselijkmakende kurkentrekkerbeweging terwijl de golven op elkaar botsten en daarbij hele stromen water over het dek smeten.

Ik zocht iets om me aan vast te kunnen houden terwijl ik me een weg terug baande naar de snikhete kajuit. Samen met de wit weggetrokken Fraser en Duncan wachtte ik terwijl de kapitein de veerboot, die heftig schudde vanwege de beukende golven, de haven in manoeuvreerde. Ik zag ze door het raampje tegen de betonnen kade opspatten, met witte schuimkoppen die de lucht in werden gesmeten. Er waren drie pogingen nodig voor we vastlagen. De hele boot trilde omdat de motor flinke toeren moest maken om de boot op z'n plaats te houden.

Bij het verlaten van de kajuit merkte ik dat het nog steeds moeilijk was om overeind te blijven op het op en neer deinende dek. Er was geen beschutting tegen de wind, maar de frisse lucht met zijn schone, zilte geur, was heerlijk. Boven onze hoofden duikelden krijsende meeuwen door de lucht terwijl op de kade mannen druk in de weer waren met trossen en het aanbrengen van rubberen stootranden. Ondanks de klippen lag de haven totaal onbeschermt aan zee. Er was maar één golfbreker die de zee instak en zo de kracht van de golven kon breken. Als trekkende honden aan een riem lagen verderop een paar vissersboten aan hun trossen te rukken.

Een aantal lage huisjes en cottages klampten zich als zeepokken vast aan de steile helling die afliep naar de haven. Erachter viel niets te zien, behalve een troosteloos en door de wind geteisterd boomloos groen panorama. In de verte werd de horizon bepaald door een dreigende berg. De top ging schuil achter een sluier van laaghangende bewolking.

De jonge vrouw die zich aan me had voorgesteld als Maggie Cassidy snelde zodra de loopbrug was uitgelegd, de kade op. Ik was een beetje verbaasd dat ze me niet gedag zei, maar ik had nu ook mijn eigen beslommingen. Achter me hoorde ik dat de motor van de Range Rover werd gestart. Ik was me zeer bewust van de starrende blikken van de mannen die de boot hadden helpen vastleggen toen ik achterin instapte. Het viel me op dat Fraser de jonge

agent liet rijden. Vanwege de deining leek de boot nog steeds op een soort wip en de jongen manoeuvreerde de auto voorzichtig over de schommelende loopbrug omlaag.

Op de kade stond een man met een verveerd gezicht ons op te wachten. Hij was midden vijftig, lang en stevig gebouwd, met het onmiskenbare voorkomen van een politieman. Ze hoefden me niet te vertellen dat dit de gepensioneerde inspecteur was die het lichaam had gevonden.

Fraser draaide zijn raampje open. ‘Andrew Brody?’

De man knikte kortaf. De wind blies door zijn grijze haren terwijl hij ons alle drie opnam. Achter hem keken de eilandbewoners die hadden meegeholpen met aanleggen nieuwsgierig toe.

‘Dit is het?’ vroeg hij. Zijn ongenoegen was onmiskenbaar.

Fraser knikte kortaf. ‘Ja. Voorlopig.’

‘En de technische recherche dan? Wanneer komt die?’

‘We weten niet eens of die komen,’ kaatste Fraser terug. ‘Dat is nog niet besloten.’

Brody’s mond verstrakte door zijn toon. Gepensioneerd of niet, de oud-inspecteur vond het maar niets dat een eenvoudige brigadier hem de les las.

‘En de recherche dan? Die moeten hier in elk geval naartoe komen.’

‘Zodra dr. Hunter het lichaam heeft kunnen bekijken komt er een rechercheur uit Stornoway deze kant op. Dr. Hunter is een forensisch... eh, een forensisch deskundige.’

Brody had tot nu toe geen acht op me geslagen, maar wendde zich nu met wat meer belangstelling tot mij. Zijn oogopslag was doordringend en intelligent en het voelde alsof hij me op dat moment inschatte en beoordeelde.

‘Het is over niet al te lange tijd al donker,’ zei hij met een blik naar de donkere lucht. ‘Het is maar een kwartier rijden, maar tegen de tijd dat we er zijn is het donker. Misschien wilt u met mij meerijden, dr. Hunter. Dan kan ik u ondertussen bijpraten.’

‘Hij heeft vast meer verkoolde lijken gezien,’ reageerde Fraser verontwaardigd.

Brody keek hem even aan, alsof hij zichzelf eraan moest herin-

neren dat hij niet meer bij het korps zat. Vervolgens keek hij mij weer strak aan. ‘Maar niet zoals dit.’

Hij had zijn auto op de kade geparkeerd. Een nieuwe Volvo zo te zien, die vanbinnen kraakhelder was. Het rook er naar luchtverfrisser en heel vaag naar sigaretten. Achterin lag een oude bordercollie op een deken, met een zwarte snoet die grijs was van ouderdom. Toen Brody instapte ging hij opgewonden opzitten.

‘Liggen, Bess,’ zei hij teder waarop de hond meteen weer ging liggen. Brody fronste zijn wenkbrauwen terwijl hij op het dashboard zocht naar het knopje van de verwarming. ‘Sorry, ik heb hem nog niet zo lang. Ik ben er nog steeds niet achter waar alles zit.’

De koplampen van de Range Rover achter ons gaven aan dat Fraser en Duncan ons volgden toen we de haven verlieten. Zo ver noordelijk duren de dagen in deze tijd van het jaar maar kort en de schemering ging al over in duisternis. De straatverlichting brandde en verlichtte de smalle hoofdweg die die naam amper verdiende. De weg liep vanaf de haven omhoog door het dorp, dat niet veel meer was dan een handjevol winkeltjes omringd door een reeks oude stenen cottages en nieuwere bungalows die er tijdelijk en prefab uitzagen.

Zelfs uit het kleine beetje dat ik er nu van kon zien, bleek duidelijk dat Runa niet het achterlijke gat was dat ik had verwacht. Aan de kant van de weg zag ik de ruïne van een kleine, dakloze kerk – of ‘*kirk*’ zoals ze hier zeiden, bracht ik mezelf in herinnering. Maar het merendeel van de deuren en de ramen in de huizen die we passeerden zag er nieuw uit, alsof ze recentelijk nog waren vervangen. Er was een kleine maar moderne school en even verderop bleek uit een bord op de nieuwe aanbouw bij het houten buurthuis dat het stadje kon bogen op een kleine medische kliniek.

Zelfs het wegdek was nieuw. De straat was smal en bood eigenlijk maar ruimte voor één auto. Om de paar honderd meter bevond zich een cirkelvormige passeerplek, maar de meeste wegen op het vasteland konden jaloers zijn op het gladde zwarte asfalt. De weg liep steil omhoog door het dorp en werd pas vlakker toen we de

laatste huizen van het dorp hadden bereikt. Op een heuvel erboven, uitkijkend over het dorp, zag ik een hoge, scheve *standing stone* staan, een soort menhir. Hij stak scherp af tegen de donkere hemel en rees als een beschuldigende vinger op uit het gras.

‘Dat is *Bodach Runa*,’ zei Brody, die zag waar ik naar keek. ‘De Oude Man van Runa. De legende luidt dat hij daar stond uit te kijken tot zijn zoon van zee zou terugkeren. Maar de zoon keerde nooit terug en de oude man bleef er zo lang staan dat hij uiteindelijk is versteend.’

‘Dat wil ik in dit weer wel geloven.’

Hij glimlachte, maar vluchtig. Na zijn aanbod om met hem mee te rijden leek hij nu opeens niet meer zo op zijn gemak, alsof hij niet wist waar hij moest beginnen. Ik pakte mijn mobieltje om te kijken of ik nog berichten had nu ik weer terug was op het vasteland.

‘Je hebt geen bereik hier,’ zei Brody. ‘Als je wilt bellen zul je een vaste lijn of een mobilfoon moeten gebruiken. En als het flink waait doen zelfs die het soms niet.’

Ik borg mijn telefoon weer weg. Hoewel ik dat niet echt verwachtte, had ik half gehoopt dat Jenny misschien een berichtje had achtergelaten. Ik zou haar later wel via een vaste lijn bellen om te proberen de zaken glad te strijken.

‘Wat voor soort “forensisch deskundige” ben je?’ vroeg Brody, waarbij hij de woorden subtiel benadrukte om te laten zien dat hij Frasers aarzeling had opgemerkt.

‘Een forensisch antropoloog.’

Ik keek even opzij om te zien of ik dat moest uitleggen. Zelfs politiemensen hebben soms moeite met mijn werk. Maar Brody leek tevreden.

‘Mooi zo. Dan hebben we hier tenminste één iemand met verstand van zaken. Hoeveel heeft Wallace je verteld?’

‘Alleen dat er iemand is omgekomen bij een brand en dat er iets raars aan was. Hij wilde niet zeggen wat, alleen dat het niet verdacht is.’

Zijn kaken spanden zich uit ontevredenheid. ‘Is dat zo?’

‘Hoezo? Bedoel je dat dat wel zo is?’